

Son İmza

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Ocak 2019

Minnet ehli bir gölge olmayı nasip etmesin hani

Tanrı:

Buyruklarına riayet ettiğim
Güncemi sonlandırmasın da
Vaktin közünde
Cinnetlerin erdem olduğu
Bir şahikayı dillendirirken
Yerli yersiz...

Andığımı değil
Ar bildiğim her vafımı
Tahliye ederken
Dokusu hüviyetimin:
Bariz bir yorumla sehven yenik düştüğüm
Göğün manivelasına bir çiçek sunduğum
Bir de tembel kanatlarında ruhumun
Aşk acısına hürmeten
Varlığın dilekçesine atarken
Son imzayı...

Çekmesin elini eteğini benden
Ebabil kuşları nasıl ki saf tutmuş
Yüreğimin mezarını
Son bir gayretle hecelerken adını
Ve o lahit benzeri iklime sırtımı dönmeden
Geceye lanet okuduğum filan da değil hani
Bilakis çağırdığım ruhunu dünümün
Sererken kâğıdın boşluğuna
Alaşağı olmuş her cümleyi
İçerken su niyetine
Bağrımdaki her hece
Takılırken gözüme...

Bir cinnet öncesi
Lav etmeliyim karabasanları

Tutumsuz varlığımın tutuklu
Hezeyanlarına
Gönderme yaptığımın da ispatı
Aslında aşkı körükleyen
Yazdığım her cahil cümle
İstikrarla üzüldüğüm
Varlıktan kasıt
Minvalinde ölümün
Sırlar dokuduğum.

Ne kasıt ne de habis bir düş.
Kıyama durduğum bir reçete
Her şerit ihlalinde
Yan yattığım şafak vakti;
Ezkaza öykündüğüm bir histe
Verilirken yüreğin berati
Sandık sandık acıyı saklamak da neyin nesî?

Demezler m, sonra;
Deli kızın çeyizi?
Ah'larımı giydirdiğim bir seher vakti
Ay'da saklı karanlık yüzü yorgunluğumun
Ketum yıldızlardan aldım ben bu ismi.

Solmadan geçecek ömrün tek ve nadide çiçeği:
Gül den kasıt bit zümre
İçinde gülücükler açan
Sihirli bir hece
Zemherilerde üşümeyi bile sonlandırmışken
Aşkın yokluğunda
Buz kesmiş sakil bir gölge misali
Edindiğim şevki sererken gözler önüne.
Yeter ki;
Gözlerden uzak bilsinler beni
Bir yıldız zarıflığında
Yansıttığım İlâhi Aşkın eseri...